

Sygn. akt I KK 183/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2022 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **M. S.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. IV Ka 318/21,
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Trzebnicy
z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. II K 363/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 363/19, oskarżony M. S. został uznany winnym popełnienia pięciu czynów zabronionych, przy czym pierwszy z nich zakwalifikowano z art. 207 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z tym ustaleniem, że oskarżony działał również we Wrocławiu i wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, drugi zakwalifikowano z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z tym ustaleniem, że oskarżony działał również w R. i wymierzono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności, trzeci zakwalifikowano z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z tym ustaleniem, że oskarżony działał w R. i D. i wymierzono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czwarty zakwalifikowano z art. 200 § 3 k.k. z tym ustaleniem, że oskarżony działał w okresie 2015-2016 i wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a piąty zakwalifikowano z art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z tym ustaleniem, że oskarżony działał w R. i D. oraz tylko w obecności J. S. i wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności. Za wszystkie popełnione przestępstwa sąd wymierzył wobec M. S. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (art. 85 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k.), a ponadto orzekł środki karne: zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. Z., J. S. i M. S. na odległość mniejszą niż 500 metrów oraz zakaz bezpośredniego kontaktowania się z nimi, jak również za pomocą Internetu i telefonu na 5 lat od uprawomocnienia się wyroku oraz zakaz zajmowania stanowisk i zatrudnienia związanych z wychowaniem, edukacją małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 5 lat od uprawomocnienia się wyroku (art. 39 pkt 2 i 2a, 2b k.k., art. 41 § 1 i 1a k.k., art. 41a § 2 i § 4 k.k., art. 43 § 1 i § 2a k.k.). Ponadto sąd orzekł w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego i kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę M. S., Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. IV Ka 318/21, zmienił zaskarżony wyrok poprzez obniżenie wymiaru kary łącznej do lat 3, zaś w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego M. S.. Zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu w całości i zarzucił mu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 170 § 1 i § 5 k.p.k., art. 192 § 2 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 453 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, na rozprawie w dniu 29 czerwca 2021 r., wniosków dowodowych obrońcy o dopuszczenie dowodu z: zeznań świadków A. S., M. S., P. B. w szczególności na okoliczność charakteru relacji pomiędzy M. S. a pokrzywdzonymi, ustalenia czy skazany stosował przemoc lub też molestował seksualnie oraz poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie

dowodu z opinii zespołu biegłych z zakresu psychologii i seksuologii w szczególności na okoliczność ustalenia czynników (stan psychiczny, emocjonalny) mogących wpływać na treść zeznań pokrzywdzonych, jak również oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z wywiadu kuratorskiego w dotychczasowych miejscach zamieszkania skazanego i jego rodziny w sytuacji gdy okoliczności, które miały być udowodnione, mają znaczenie dla rozpoznania sprawy, złożone wnioski nie zmierzają do przedłużenia postępowania, realizacja tych wniosków jest konieczna do wydania prawidłowego orzeczenia, ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, oddalenie wniosków pozostaje w związku przyczynowym z wydanym wyrokiem, uchybienie ma wpływ na treść wyroku;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 453 k.p.k. poprzez rażąco wadliwą ocenę opinii biegłego R. S., uznanie tej opinii za jasną, rzeczową, zupełną i przekonującą w sytuacji, gdy opinia ta nie spełnia wymienionych kryteriów, biegły nie stosował żadnej obiektywnej metody badawczej, oparł się na analizie akt sprawy, badaniu i własnym doświadczeniu (str. 9 opinii). Prawidłowa ocena opinii biegłego ma wpływ na treść rozstrzygnięcia; uchybienie ma wpływ na treść wyroku;
3. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wnikliwej analizy wszystkich zarzutów apelacji, co ma wpływ na treść zapadłego wyroku;
4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 192 § 2 k.p.k., art. 200 k.p.k. poprzez utrzymanie przez Sąd Okręgowy, co do zasady, w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy, w sytuacji gdy wyrok ten został wydany z obrazą przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 192 § 2 k.p.k., art. 200 k.p.k.; dokonanie wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań pokrzywdzonych, wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, opinii biegłego, brak oceny dowodów z dokumentów, oddalenie wniosków dowodowych obrony. Przeprowadzenie dowodów w sposób prawidłowy, a następnie prawidłowa ich ocena winna skutkować wydaniem innego merytorycznie rozstrzygnięcia. Brak rozpoznania sprawy i w konsekwencji zmiany lub

uchylenia wadliwego orzeczenia sądu pierwszej instancji stanowi rażące naruszenie prawa.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, uchylenie w całości wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy i w konsekwencji uniewinnienie M. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu w całości oraz uchylenie w całości wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie, z ostrożności procesowej, uchylenie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu w całości i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego przeprowadzenia postępowania odwoławczego, a także wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W odpowiedzi na kasację zarówno prokurator Prokuratury Rejonowej w Trzebnicy, jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. Z., wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, a Sąd Okręgowy we Wrocławiu – rozpoznający sprawę M. S. w instancji odwoławczej – nie dopuścił się podniesionego przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rażącego naruszenia prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Przed bliższym ustosunkowaniem się do poszczególnych zarzutów wyartykułowanych w kasacji należało poczynić dwie uwagi o charakterze wstępnym.

Po pierwsze, godzi się podkreślić, że celem postępowania drugoinstancyjnego (czego zdaje się nie dostrzegać autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia) nie jest ponowne rozpoznawanie sprawy na skutek wniesienia apelacji, lecz przeprowadzenie weryfikacji procesowej postępowania odwoławczego. Istota z kolei postępowania apelacyjnego sprowadza się do przeprowadzenia kontroli procedowania sądu pierwszej instancji pod kątem trafności poczynionych przezeń ustaleń faktycznych, wniosków wyprowadzonych z dowodów, poprawności

stosowania prawa materialnego i środków karnych oraz prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego. Już w tym miejscu można zasygnalizować, że kontrola kasacyjna dowodzi, że z obowiązków tych Sąd Okręgowy we Wrocławiu wywiązał się należycie, właściwie też prezentując motywy, które legły u podstaw oddalenia zarzutów apelacji obrońcy M. S..

Po drugie, należy wskazać, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja zawiera cztery zarzuty dotyczące rażącego naruszenia prawa procesowego. Wszystkie zarzuty podniesione w *petitum* kasacji — pomijając zastosowanie przez autora kasacji kosmetycznego zabiegu o charakterze czysto formalnym, polegającym na częściowym przeredagowaniu treści zarzutów i dokonaniu nieznacznych zmian stylistycznych, tak by zarzutom zwyczajnego środka zaskarżenia nadać pozory kasacyjne — stanowią niemalże powielenie zarzutów apelacyjnych, postawionych przez obrońcę M. S. w wywiedzionym uprzednio zwyczajnym środku odwoławczym od wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia przekonuje, że zarzut przedstawiony w pkt. 2 *petitum* apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy z dnia 07 grudnia 2020 r. (naruszenie art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 170 § 2 k.p.k. i art. 201 k.p.k.) odpowiada w swej podstawie faktycznej i normatywnej zarzutowi zawartemu w pkt. 1 *petitum* kasacji. Przechodząc do zarzutu zawartego w pkt. 1 lit. f *petitum* ww. zwyczajnego środka zaskarżenia (naruszenie art. 7 k.p.k.), to odpowiada on zarzutowi wskazanemu w pkt. 2 *petitum* kasacji, zaś zarzut opisany w pkt. 1 i częściowo 2 *petitum* apelacji został powtórzony w zarzucie kasacyjnym w pkt. 4 *petitum* (jedyna różnica dotyczy rozbudowania zarzutu kasacyjnego z pkt. 4 poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej o art. 433 § 2 k.p.k.). Nowym (tj. niepowielającym zarzutów apelacyjnych) zarzutem jest wyłącznie zarzut z pkt. 3 *petitum* (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.). Powyższe w sposób jednoznaczny świadczy o tym, że autor kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych art. 519 zd. pierwsze k.p.k.), które zostały ograniczone przez wskazanie w ustawie

postępowania karnego, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych może być jedynie orzeczenie sądu *ad quem*. Zarzuty o charakterze apelacyjnym, skierowane *de facto* przeciwko wyrokowi instancji merytorycznej, nie mogą stanowić podstawy do inicjowania kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Regulacje zawarte w Kodeksu postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. 3 *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por., m. in., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego, zaś dokładna analiza uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i niebudzącej zastrzeżeń argumentacji, która doprowadziła ten organ do określonej oceny zarzutów odwoławczych. Dlatego zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Podobnie niezasadne okazało się podniesione w kasacji uchybienie art. 170 § 1 i § 5 k.p.k., art. 192 § 2 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 453 k.p.k., którego zaistnienie próbował wykazać skarżący (zarzut z pkt. 1 *petitum* kasacji). Postanowienie dowodowe (postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2021 r. w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych obrońcy o dopuszczenie dowodu z: zeznań świadków A. S., M. S., P. B., opinii zespołu biegłych z zakresu psychologii i seksuologii oraz wywiadu kuratorskiego w dotychczasowych miejscach zamieszkania skazanego i jego rodziny wciągnięte do protokołu rozprawy apelacyjnej z tegoż dnia) – wbrew twierdzeniom skarżącego – było w realiach faktycznych sprawy słuszną decyzją procesową. Trzeba przypomnieć, że postępowanie odwoławcze (mimo wprowadzenia przez ustawodawcę zdecydowanie silniejszych — niż na gruncie poprzednio obowiązującego stanu normatywnego — akcentów apelacyjnych do normatywnego modelu tego etapu postępowania) nie jest zorientowane przede wszystkim na ponowienie czy też powielanie postępowania dowodowego, które zostało przeprowadzone w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, lecz co do zasady ma na celu kontrolę prawidłowości przebiegu postępowania pierwszoinstancyjnego i przeprowadzonego postępowania dowodowego. Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków A. S., M. S., P. B. na okoliczność charakteru relacji pomiędzy M. S. a pokrzywdzonymi, ustalenia czy skazany stosował przemoc lub też molestował seksualnie oraz opinii zespołu biegłych z zakresu psychologii i seksuologii na okoliczność ustalenia czynników (stan psychiczny, emocjonalny) mogących wpływać na treść zeznań pokrzywdzonych w postępowaniu odwoławczym nie było konieczne, dlatego Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasadnie oddalił ww. wnioski dowodowe obrońcy z powołaniem się w tym zakresie na przepis art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 201 k.p.k., uznając, że wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania. Dotychczas sporządzone w sprawie opinie są pełne, jasne i zupełne. Natomiast okoliczności, które miałyby być nowymi opiniami udowodnione, w szczególności co do sprawstwa M. S., wykraczają poza kompetencje biegłych. Co zaś się tyczy świadków, to ci nigdy nie zamieszkiwali ze stronami, co więcej nie zamieszkiwali nawet w Polsce, więc okoliczności, na które mieliby zeznawać, nie

mogły mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Kwestia przeprowadzenia wywiadu kuratorskiego w dotychczasowych miejscach zamieszkania skazanego i jego rodziny, obok innych zagadnień wskazanych w ww. wnioskach dowodowych, była obiektem analizy przeprowadzanej przez Sąd Rejonowy w Trzebnicy na rozprawie w dniu 8 września 2020 r., który oddalił te wnioski dowodowe, uznając je za nieistotne lub nieprzydatne dla rozstrzygnięcia postępowania. Wskazana kwestia była następnie przedmiotem analizy przez sąd odwoławczy w kontekście zarzutów wyartykułowanych przez obrońcę M. S. w apelacji, a sąd odwoławczy nie stwierdził istnienia powodów uzasadniających zakwestionowanie dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny. Trafnie za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy uznał przeprowadzenie obecnie wywiadów środowiskowych w miejscach wspólnego zamieszkiwania stron w okresie objętym zarzutem (sekcja 3.2. uzasadnienie formularzowego Sądu Okręgowego we Wrocławiu).

Przechodząc do oceny zarzutu z pkt. 2 *petitum* kasacji, odnoszącego się do naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 200 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 453 k.p.k. to należy powiedzieć, że ma on w istocie charakter polemiczny z wiedzą biegłego z zakresu seksuologii R. S., który w przedmiotowej sprawie sporządził opinie sądowo-lekarskie z dnia 25 marca 2019 r. i 16 sierpnia 2021 r. (druga z nich, to opinia uzupełniająca wydana na podstawie całości akt sprawy — w tym opinii psychiatrycznej). Skarżący, tak w treści zarzutu kasacyjnego, jak i w jego uzasadnieniu podnosi, że „biegły nie stosował żadnej obiektywnej metody badawczej, oparł się na analizie akt sprawy, badaniu i własnym doświadczeniu (str. 9 opinii)”. Wskazuje zarazem jakie metody badawcze biegły winien jego zdaniem zastosować. Prezentowana przez skarżącego argumentacja nie ma żadnych podstaw procesowych, stanowi wyłącznie polemikę na gruncie merytorycznym z biegłym, do której obrońca skazanego *ex definitione* nie jest powołany. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, nie należy do kompetencji stron decydowanie, jakie metody badawcze dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy okażą się przydatne w razie konieczności wykorzystania wiadomości specjalnych posiadanych przez powołanych biegłych. Decydują o tym biegli mając na względzie podlegające ocenie okoliczności, zebrany w sprawie

materiał dowodowy, aktualny stan nauki i stosowane w konkretnej dyscyplinie nauki dostępne metody badawcze. (wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 1987 r. sygn. IV KR 502/86, Lex nr 21002). Stosowaniu technik i metod badawczych należy do decyzji powołanych w sprawie biegłych, podejmowanej na podstawie swej wiedzy specjalnej, a nie strony, które takiej wiedzy nie mają. Nie bez racji podkreśla judykatura, że strony „posługują się zwykle poglądami laickimi [...]” (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 czerwca 2006 r., II AKZw 403/06, LEX nr 204211). Wobec powyższego, zarzut ten należy uznać za oczywiście bezzasadny.

Za oczywiście bezzasadny należy uznać także wyartykułowany w pkt. 4 *petitum* kasacji zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 192 § 2 k.p.k., art. 200 k.p.k., który jest niejako połączony z zarzutem z pkt. 1 *petitum* kasacji. Skarżący zarzuca Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu utrzymanie, co do zasady, w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Trzebnicy, w sytuacji gdy wyrok ten został wydany z obrazą przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 192 § 2 k.p.k., art. 200 k.p.k. (podnosi dokonanie wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznań pokrzywdzonych, wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, opinii biegłego, brak oceny dowodów z dokumentów oraz oddalenie wniosków dowodowych obrony). Należy wskazać, że sąd odwoławczy odniósł się do podniesionego w apelacji obrońcy skazanego zarzutu z art. 7 k.p.k. (z pkt 1 ppkt a-f) w sekcji 3.1. uzasadnienia formularzowego (k. 4-8), co zresztą zauważa sam skarżący w uzasadnieniu kasacji, a o czym przekonują pogłębione, szczegółowe rozważania, których Sąd Najwyższy nie uważa za celowe powielać. W rozważaniach tych Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził skrupulatną analizę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań M. Z. spójnych z zeznaniami J. S. i innych świadków, zeznań M. S. znajdujących potwierdzenie w zeznaniach matki i siostry, J. P. przyjmując, że mają one charakter akcesoryjny, stanowiąc uzupełnienie i potwierdzenie zeznań M. Z. i J. S., są przy tym obiektywne, logiczne, spójne i konsekwentne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, podobnie jak zeznania świadków J. P., M. i T. Z., P. M., M. H. i E. K., korespondujące ze sobą. Sąd odwoławczy równie wyczerpująco przeanalizował

wyjaśnienia M. S. sprzeczne m. in. z treścią zeznań pokrzywdzonych oraz świadków uznanych za wiarygodnych czy dokumentacją m. in. dotyczącą wszczęcia procedury Niebieskiej Karty, opinie sądowo-lekarskie biegłego z zakresu seksuologii R. S. oraz każdorazowe decyzje sądu orzekającego w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych obrony (zob. sekcja 3.1. uzasadnienia formularzowego). Wskazany zarzut apelacji został więc bezspornie należycie rozważony, przy czym okoliczność ta nie doprowadziła do zakwestionowania ustalenia o winie i sprawstwie M. S. we wszystkich przypisanych mu przestępstwach. Ocena sądu odwoławczego uczyniła więc zadość nie tylko wymaganiom stawianym w tym zakresie przepisami art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., ale mieści się również w kryteriach wyznaczonych przepisem art. 7 k.p.k.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy oddalił kasację wniesioną przez obrońcę skazanego jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył M. S. w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.

[as]